

som jeg ikke synes ere blevne betragtede fra det Synspunkt, hvorfra jeg mener, de skulde ses, og som jeg da ogsaa havde besluttet at fremdrage her. Det er først Spørgsmaalet om Landbrugslotteriet. Det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg) har nok udtalt sig om dette forleden. Han talte om det skadelige ved, at det fremmede Spillelidenskaben her i Landet. Men det er ikke det, der er Kærnen i denne Sag, og det forekommer mig, at den Fremstilling, som den højtærede Minister gav i sit Svar, slet ikke giver det sande Billede af de Forhold, det her drejer sig om. Thi det, der først springer i Øjnene i denne Sag, er efter min Mening den utilladelige Humbug, der drives her ved at betegne det som et Landbrugslotteri, der alligevel til syvende og sidst er et Væddeløbslotteri. Maalet med Lotteriet er jo det i og for sig gode og hæderlige at skaffe Penge til en privat Væddeløbsbane. Men for at faa det bedre til at glide ned i Befolkningen har man lavet det til et Landbrugslotteri, saaledes at det mindre Landbrug faar Halvdelen og Væddeløbsbanen den anden Halvdel. Men de Mænd, der have fremskaffet Bevillingen, have aldeles ikke tænkt paa det mindre Landbrug, de have selvfølgelig kun tænkt paa Væddeløbsbanen.

Den højtærede Minister anførte to Grunde for, at han er gaaet med til at give denne Bevilling. Den ene Grund er den, at der er blevet ham forebragt noget om, at en Væddeløbsbane maatte til for at udvikle Fuldblodet, og det har sin Betydning ogsaa for det Halvblod, som bruges i Landbruget. Den anden Grund var den, at han gerne vilde af med Væddeløbsribunen ude paa Eremitagesletten. Inden jeg kommer til dette, maa jeg maaske tillade mig at nævne, at der i Lotteriloven af 6. Marts 1869 staar, „at der skal fremtidig kunne meddeles Bevilling til Lotterier i udelukkende veldædige Øjemed og med indskrænket Afsætningskreds saasom til en By eller et Amt, ligesom ogsaa Bevilling skal kunne tilstaaes til Oprettelsen af Lotterier eller Fortsættelsen af bestaaende Lotterier, der ere forbundne med andre Foretagender, og kun fremtræde som Midde til disses Befordring“. — Man kan altsaa sige, at i en vis Henseende er det formelle i Orden, fordi Lotteriet tjener til Befordring af dette Foretagende med Væddeløbsbanen. Men jeg vil dog tillade mig at minde om, at under Forhandlingerne den Gang om Lotteriloven var der paa Rigsdagen meget stærk Stemning for, at

der ikke skulde kunne gives nogen saadan Bevilling til ny Lotterier, men at hver Gang, der skulde gives en ny Lotteribeveilling, skulde det ske ved en særlig Lov. Man endte imidlertid med denne Affattelse af Loven, men den daværende Ordfører udtalte udtrykkelig og som Motivering derfor: Det kan i hvert Fald være ønskeligt, at der gives Frihed til at forbinde Lotterier med visse Foretagender, nemlig i saadanne Tilfælde, hvor det efter Forholdets Beskaffenhed og efter hvad der maatte foreligge for vedkommende Ministerium er aldeles klart, at der ikke er Tale om at skaffe Fordel for nogen privat.

Nu er Spørgsmaalet det: Er denne Lotteribeveilling i Overensstemmelse med de Forudsætninger, under hvilke man den Gang gav Loven? Det forekommer mig ikke at være Tilfældet. Der har nemlig ikke foreligget det Spørgsmaal for den højtærede Justitsminister, om han vilde gaa med til at tilvejebringe en saadan Væddeløbsbane eller ej. Nej, Sagen stiller sig ganske anderledes. Indenfor Foreningen „Den ædle Hesteavl“, som har med denne Bane at gøre, har man ønsket at faa en ny Bane i Stedet for den, man hidtil har haft, som ganske sikkert kan bruges, men hvor man vist ikke kan udvide Løbene, da den Myndighed, som har med den Sag at gøre, sætter sig imod det. Man har derfor ønsket en ny Bane og „Den ædle Hesteavl“ har da modtaget et Tilbud fra en privat Mand, som ejede store Grunde der ude, om en saadan ny Bane. Forslaget derom blev indsendt til et Udvalg, der var nedsat derom indenfor „Den ædle Hesteavl“, og dette Udvalg drøftede Forslaget og forkastede det. Men saa foregik der indenfor „Den ædle Hesteavl“ det, man kalder en Paladsrevolution, d. v. s., der foregik en stor Mængde Indmeldelser af ny Medlemmer, og der blev derpaa nedsat et nyt Udvalg om denne Sag, og derved kom der efterhaanden en saadan Stemning frem, at det lykkedes at gennemføre den Sag, som denne privat Mand og andre med ham havde ønsket at gennemføre. Resultatet blev da ogsaa, at dette Konsortium paatog sig at tilvejebringe en Bane og at udleje Banen for, jeg ved ikke hvor mange Aar, jeg tror 50 Aar, til „Den ædle Hesteavl“ imod Betalingen af en bestemt aarlig Afgift. Dermed er denne Sag om Tilvejebringelse af en Væddeløbsbane, som kan tjene til Fremme af „Blodets Baand“, i Orden. Dermed er dette Spørgsmaal om Væddeløbsbanens Mulighed, saa vidt jeg kan se, — jeg er ganske godt inde i Enkelt-